

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23429/2024
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца „MICU STRATEGY CONSULTING, SLU, Andora и АА из ..., које заступају пуномоћници Решад Плојовић и Жељко Николов, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., Република ..., са пребивалиштем у месту ..., Република ..., кога заступа пуномоћник Филип Благојевић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3383/23 од 22.05.2024. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3383/23 од 22.05.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3383/23 од 22.05.2024. године укинута је пресуда Вишег суда у Новом Пазару П.бр. 8/22 од 23.02.2022. године, одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу „MICU STRATEGY CONSULTING, SLU, Andora на име дуга према споразуму (признаници) од 09.10.2018. године, исплати износ од 17.000 евра са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања, увећане за 8 процентних поена, почев од 07.12.2018. године, као дана подношења тужбе до исплате и одбијен тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима, на име накнаде штете због повреде става III уговора о ексклузивном заступању број 011/18 од 09.01.2018. године, солидарно исплате износ од 200.000 евра са законском затезном каматом на евре, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања увећане за 8 процентних поена, почев од 07.12.2018. године као дана подношења тужбе до коначне исплате, те су обавезани тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 1.627.633,42 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ 72/11...10/23) па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су као посредници, а тужени, као играч, закључили уговор о ексклузивном заступању број 011/18 дана 09.01.2018. године у Будимпешти, којим је уговорена ексклузивност посредника током трајања уговора, тако да играч неће додељивати било којој трећој страни директно и индиректно, ниједну од активности коју је већ поверио посреднику, а ставом III уговора предвиђена је обавеза играча на исплату штете у случају повреде ове уговорне обавезе у износу од 200.000 евра. Наведеним уговором је предвиђено и да ће се у случају спора примењивати релевантни прописи и позитивно законодавства Републике Србије пред Вишим судом у Новом Пазару. Посредовањем тужилаца, реализован је трансфер туженог из ФК „Олимпија“ у ФК „Пушкаш“ 12.02.2018. године. Међутим, тужени након задобијене повреде дана 03.08.2018. године, самостално је закључио уговор са ФК „Марибор“ из Словеније и остварио трансферт из ФК „Пушкаш“ у ФК „Марибор“. Ово је тужени учинио након што је ФК „Пушкаш“ обавестио тужиоце да због повреде туженог више не може да рачуна на њега и да су га скинули са листе лиценцираних играча, те да желе да га се ослободе. Тужени је раскинуо уговор са ФК „Пушкаш“ чиме је постао слободан играч, незапослен и као слободан играч је закључио уговор са другим фудбалским клубом, пошто му ни тужилац није обезбедио неки други трансфер из ФК „Пушкаш“.

Према уговору о трансферу играча од 12.01.2018. године је закључен између ФК „Олимпија“ Љубљана и ФК „Пушкаш“, а којим је регулисан трансфер туженог, регистрованога као професионалнога играча почев од 12.01.2018. године, накнада за трансфер је износила 250.000 евра, а плаћање за бивши клуб укључујући солидарни допринос у износу од 12.500 евра. Обавеза туженог је била да туженом исплати, на име трансфера са ФК „Пушкаш“ 30.000 евра и тај дуг је подељен на једнаке месечне рате по 1.000 евра. Тужени је, док је трајао уговор, уредно плаћао своју обавезу, а пошто је уговор раскинут, исплатио је 13.000 евра дана 10.08.2018. године, након престанка његовог ангажовања у ФК „Пушкаш“.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, након одржане расправе, другостепени суд је закључио да је тужени исплатио више него што је била његова обавеза по уговору закљученим са ФК „Пушкаш“, с обзиром да је уговорено да исплата траје док траје уговор, па пошто је Уговор раскинут престала је обавеза исплате накнаде која је уговорена чланом 6. уговора о ексклузивном заступању број 011/18. Уговор је престао и тужени није био у обавези да тужиоцу исплаћује накнаду, осим за време трајања предметног уговора. Такође, другостепени суд је оценио да тужиоци нису доказали који су трошкови настали у износу од 200.000 евра које би требало да тужени покрије тужиоцима због тога што је потписао уговора са ФК „Марибор“ без њиховог одобрења, јер је у уговору о ексклузивном заступању предвиђено да се играч обавезује да покрије трошкове за штету начињену улагачу – посреднику у износу од

200.000 евра. Тужиоци нису доказали штету која им је настала након што је тужени напустио ФК „Пушкаш“, а не ради се о уговорној казни, јер се односи на настале трошкове који би представљали штету. Наиме, имајући у виду да ФК „Пушкаш“ није више хтео туженог као играча, он је био принуђен да тражи себи посао као слободан играч и да оствари накнаду у неком другом фудбалском клубу, што је и учинио, те таквим поступањем тужиоцима није причињена штета ни на који начин.

Врховни суд сматра да је другостепени суд, на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право доносиоци побијану пресуду, за коју је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Неосновано се ревизијом указује да је уговор о ексклузивном заступању 09.01.2018. године трајао и у време када је тужени самостално закључио уговор са ФК „Марибор“, имајући у виду да је тужени прво раскинуо уговор са ФК „Пушкаш“ и као слободан играч могао је да закључи уговор са другим фудбалским клубом, пошто му тужилац није обезбедио неки други трансфер. Тужиоци нису доказали коју би накнаду добили за посредовање и да ли би такву накнаду уопште и добили, па су неосновани наводи ревизије којима се указује на вољу уговорних страна у погледу штете, односно накнаде стварних трошкова због непоштовања обавеза из уговора.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужиоци нису успели у ревизијском поступку, а састав одговора на ревизију није била потребна радња за одлучивање о ревизији, због чега ни тужиоци ни тужени немају право на накнаду трошкова ревизијског поступка, у смислу члана 153. и 154. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члан 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић